

Sygn. akt: I C 1627/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Hławie w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący : S.S.R. Tytus Szymanek

Protokolant : st. sekr. sąd. Izabela Stepka

po rozpoznaniu w dniu 02.03.2018 r. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko M. R.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz S. (...)z siedzibą w G. kwotę 1 817 (tysiąc osiemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1 800 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

sygn. akt I C 1627/17

UZASADNIENIE

Powód (...)z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. R. kwoty 9 076,19 złotych, w tym kwoty 5 752,90 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 3 323,29 złotych z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, ale nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie. Wskazał, iż jego roszczenie wynika z umowy bankowej – pożyczki gotówkowej o nr (...) zawartej w dniu 9 grudnia 2008 r., pomiędzy (...) Bank S.A. a pozwaną. Na podstawie rzeczony umowy bank udzielił pozwanej pożyczki gotówkowej w kwocie 3 323,29, a którą pozwana zobowiązała się spłacić w ratach miesięcznych. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek. Nadto powód wskazał, iż dochodzoną wierzytelność nabył w drodze sprzedaży wierzytelności w dniu 25 czerwca 2014 r. (k.3-8).

Sąd Rejonowy Hławie w dniu 12 października 2017 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt I Nc 1837/17 (k.51).

Interwenient uboczny po stronie pozwanej - S. (...) w G. złożył sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia (k.52-53).

W piśmie procesowym z dnia 21 listopada 2017 r. powód podtrzymał żądanie pozwu wskazując m.in., iż przedawnienie roszczenia w niniejszej sprawie nie powoduje, iż zobowiązanie wygaśnie, a jedynie może skutkować brakiem możliwości uzyskania tytułu egzekucyjnego (k.67-70).

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 9 grudnia 2008 r. pozwana zawarła z (...) Bank S.A. (obecnie (...) Bank S.A.) umowę pożyczki gotówkowej o nr (...). Na podstawie rzeczony umowy bank udzielił pozwanej pożyczki gotówkowej w kwocie 3 323,29 zł na okres

do dnia 09.12.2011 r., a którą pozwana zobowiązała się spłacić w ratach miesięcznych. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna, po jej wypowiedzeniu w dniu 11 marca 2009 r.

W dniu 8 września 2009 r. (...) Bank S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, wskazując iż wysokość zobowiązania wyniosła 3 865,94 złotych, tym kwota należności głównej 3 323,29 złotych.

Postanowieniem z dnia 30 września 2009 r. w sprawie sygn. akt I Co 1540/09 Sąd Rejonowy w Ławie nadał rzeczonemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzule wykonalności.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ławie M. G., postanowieniem z dnia 3 października 2014 r. umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko w pozwanej, wobec bezskuteczności egzekucji – KM 779/14.

W dniu 25 czerwca 2014 r. powód zawarł z (...) Bank (...) S.A. umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której nabył całość praw i obowiązków wynikających z umowy pożyczki gotówkowej o nr (...).

Dowody: odpis umowy przelewu wierzytelności k.18-21, odpis umowy pożyczki gotówkowej k.33-36, odpis bankowego tytułu egzekucyjnego k.37 i 74, odpis wypowiedzenia umowy k. 71, odpis postanowienia SR w Ławie k. 73, odpis postanowienia Komornika przy SR w Ławie k.75;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne.

Fundamentalną zasadą w postępowaniu cywilnym jest, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Regułą tą potwierdza regulacja zawarta w przepisie art. 232 k.p.c. Przepis ten stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W efekcie, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał.

W warunkach kwestionowania istnienia wierzytelności obowiązek wykazania jej istnienia i wysokości spoczywa na powodzie. Wynika to z ogólnej reguły rozkładu ciężaru dowodu wyrażonej w art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z kolei stosownie do treści art. 232 zd. pierwsze k.p.c. strony są obowiązane wykazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Rozkład ciężaru dowodu określony w art. 6 k.c. oraz relewantny art. 232 k.p.c. nie może być rozumiany w ten sposób, że ciężar dowodu zawsze spoczywa na powodzie. W razie sprostania przez powoda ciężarem na nim obowiązkiem dowodowym, na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2013 r., sygn. akt II PK 304/12, LEX nr 1341274). Jeżeli więc powód wykazał wystąpienie faktów istotnych z punktu widzenia zastosowania konkretnej normy prawa materialnego, a więc faktów przemawiających za słusnością dochodzonych pretensji, wówczas to pozwanego obarcza ciężar udowodnienia okoliczności niweczających żądanie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 r., sygn. akt I CR 79/82, niepublikowany, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2011 r., sygn. akt I PK 228/10, LEX nr 896458). W konsekwencji więc strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał, a Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 lutego 2013 r., sygn. akt I ACA 613/12, LEX nr 1294695). Jeżeli więc materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania

odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., sygn. akt I ACa 1320/11, LEX nr 1108777).

Z powyższego, szerokiego przedstawienia kwestii powinności dowodowych stron wynika jednoznacznie, że to na stronie pozwanej w niniejszej sprawie, jako podnoszącej zarzut przedawnienia, ciążył obowiązek wykazania wszystkich okoliczności faktycznych niezbędnych do zastosowania normy prawa materialnego, a dokładnie art. 117 k.c. i 118 k.c. i obowiązkowi temu, sprostała.

Zgodnie z treścią art. 117 §1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Jednocześnie §2 tego artykułu stanowi, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Z kolei przepis art. 118 k.c. stanowi, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

W niniejszej sprawie objęte pozwem żądanie związane jest z prowadzoną działalnością gospodarczą Banku (zbywcy wierzytelności), a tym samym zgodnie z przywołanymi wyżej regulacjami ulega trzyletniemu okresowi przedawnienia. Zróznicowanie terminów przedawnienia określonych w art. 118 k.c. nie zależy ani od charakteru podmiotu, któremu roszczenie przysługuje, ani od charakteru rozstrzyganej sprawy, a wyłącznie od rodzaju (kwalifikacji) roszczenia z punktu widzenia jego związku z określonym rodzajem działalności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., w sprawie III CKN 6/98, LEX nr 50677, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 18 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa 86/13, LEX nr 1311926). Bez znaczenia dla tej kwalifikacji pozostaje przy tym, czy roszczenie powstało w relacji obustronnie profesjonalnej, czy też profesjonalista (przedsiębiorca) występuje tylko po jednej stronie stosunku prawnego (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2001 r., sygn. akt III CKN 28/01, z dnia 10 października 2003 r., sygn. akt II CK 113/02, OSP 2004, Nr 11, poz. 141).

W rozważanej sprawie nie ulega wątpliwości, że roszczenie objęte pozwem związane jest z prowadzoną przez zbywający bank działalnością gospodarczą. Dotyczy wierzytelności wynikającej z zawartej przez Bank i pozwaną umowy pożyczki gotówkowej o nr (...) z dnia 9 grudnia 2008 r. Mieści się więc w zakresie podstawowej działalności banku określonej zarówno aktami o charakterze wewnętrznym, jak i wynikającej z regulacji ustawowych. Tym samym termin przedawnienia tego rodzaju roszczenia wynosi trzy lata. Początek jego biegu winien być określany poprzez datę wymagalności wierzytelności.

Przenosząc powyższe na grunt rzeczonyj sprawy wskazać należy, że strona pozwana miała zatem obowiązek jedynie wykazania, że termin przedawnienia roszczeń upłynął i taki zarzut podniosła. Powoda natomiast obciążał dowód okoliczności prowadzących do uznania, że zarzut przedawnienia nie może być uwzględniony. Powód reprezentowany przez fachowego pełnomocnika do dnia rozprawy nie przeprowadził żadnego dowodu prowadzącego do uznania, że zarzut przedawnienia nie może być uwzględniony.

Jak wynika ze zgromadzonych dokumentów roszczenie pierwotnego wierzyciela było już wymagalne w dacie 11 marca 2009 r., tj. w dniu wypowiedzenia umowy i od tego czasu biegł już termin przedawnienia roszczenia.

Bieg terminu przedawnienia został przerwany zarówno złożeniem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (i rozpoczął na nowo po nadaniu klauzuli wykonalności w dniu 30.09.2009 r.), jak również wszczęciem postępowania egzekucyjnego, które zostało następnie umorzone w dniu 03.10.2014 r.

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego przerywa na podstawie art. 123 §1 pkt 1 w zw. z art. 13 §2 k.p.c. bieg przedawnienia jako czynność

przedsięwzięta bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC z 2005 r., nr 4, poz. 58, wyroki 23 listopada 2011 r., IV CSK 156/11, OSNC - ZD z 2013 r., nr 1, poz. 7, z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 203/11, OSP z 2014 r., nr 6, poz. 60, z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, z dnia 22 stycznia 2008 r., V CSK 386/07, z dnia 21 maja 2010 r., II CSK 614/09, z dnia 4 października 2012 r., I CSK 90/12 - nie publ.). Rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia następuje bądź z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania klauzulowego, bądź z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego, w tym jego umorzenia (art. 826 k.p.c.) a wyjątek stanowi umorzenie na podstawie art. 823 lub 825 pkt 1 k.p.c. albo zwrot wniosku, które niweczą materialnoprawne skutki przerwy przedawnienia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, OSNC z 2015 r., nr 12, poz. 137, wyroki z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02, OSP z 2004 r., nr 11, poz. 141, z dnia 23 stycznia 2007 r., V CSK 386/07, z dnia 14 kwietnia 2011 r., IV CSK 439/11, z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14 - nie publ.).

Umorzenie postępowania z urzędu z przyczyny bezskuteczności egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. powoduje, że bieg przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym rozpoczyna się na nowo.

W razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 §2 k.c.). Co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu.

W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym.

Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r., nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC z 2007 r., nr 1, poz. 4, z dnia 19 lu

tego 2015 r., III CZP 103/14). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 19 listopada 2014 r. II CSK 196/14 Sąd Najwyższy stwierdził, że niestosowanie w postępowaniu egzekucyjnym art. 192 pkt 3 k.p.c. oznacza, iż jeżeli w toku postępowania egzekucyjnego dojdzie do zawarcia umowy przelewu egzekwowanej wierzytelności, to postępowanie egzekucyjne nie zmierza już do zaspokojenia wierzyciela, którego osobę wskazuje tytuł wykonawczy. Nabywca wierzytelności przez umowę przelewu uzyskuje jedynie prawo do wierzytelności objętej dotychczasowym tytułem wykonawczym, a nie uprawnienie do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania egzekucyjnego. Z racji następstwa prawnego w wyniku przelewu wierzytelności, prawo stwierdzone w tytule egzekucyjnym na rzecz dotychczasowego wierzyciela wygasa wskutek przejścia na inny podmiot, a tym samym wygasa uprawnienie do prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez pierwotny podmiot. Skutki wiążące się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego na podstawie tytułu wykonawczego odnoszą się bowiem tylko do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tego tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona. Inne podmioty, w tym nabywca wierzytelności nie mogą z nich korzystać. Należy więc przyjąć, że po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, przedawnienie rozpoczęłoby bieg na nowo, zgodnie z art. 124 k.c., jednak w tych samych, wynikających z tytułu wykonawczego granicach podmiotowych. Brak zatem podstaw do twierdzenia, że skutek rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może odnosić się do sytuacji, w której uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już wierzyciel inny, niż wymieniony w pierwotnym tytule wykonawczym.

Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzyciela lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzyciela nie będący bankiem nabywa wierzyciela w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzyciela zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzyciela nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem (por. uchwała SN z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16, postanowienie SN z dnia 26 października 2016 r. III CZP 60/16).

Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia objętego tym tytułem wobec cesjonariusza niebędącego bankiem (por. uchwała SN z dnia 9 czerwca 2017 r., III CZP 17/17).

W konsekwencji należało stwierdzić, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu. Nie jest bowiem sporne, że roszczenie powoda stało się wymagalne w dniu 11 marca 2009 r., a powództwo zaś zostało nadane w placówce pocztowej w dacie 4 października 2017 r. (k.45), czyli po upływie terminu trzech lat.

Skuteczne podniesienie zarzutu przedawnienia jest wystarczające do oddalenia

powództwa bez potrzeby ustalania, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki materialnoprawne, uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (zob. uzasadnienie uchwały SN z dnia 17 lutego 2006 r., III CZP 84/05. OSNC 2006/7-8/114).

Przedawnienie polega na tym, że po upływie jego terminu ten, przeciwko któremu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia powołując się na upływ czasu. Zatem dłużnik realizując swoje uprawnienia wynikające z przedawnienia, ma prawo podniesienia stosowanego zarzutu, który wyłącza możliwość dochodzenia roszczenia. W takiej sytuacji roszczenie nie może być zasądzone i przymusowo egzekwowane. Przedawnienie jest instytucją stabilizującą stosunki prawne i przy ocenie przedawnienia wskazany jest rygoryzm. Istotą przedawnienia jest, aby dłużnik nie pozostawał w niepewności, co do swojej sytuacji prawnej. Dłużnik bowiem nie powinien bezterminowo pozostawać w stanie pozwalającym na przypisanie mu ewentualnej odpowiedzialności za zdarzenia, jakie wystąpiły w przeszłości. Podstawowym skutkiem przedawnienia jest, że po stronie dłużnika odpada element odpowiedzialności, co powoduje, że dotychczasowe zobowiązanie cywilne przekształca się w zobowiązanie naturalne. Samo roszczenie jako takie nie wygasa, gdyż nadal istnieje dług, ale nie ma możliwości jego przymusowego wyegzekwowania. Wprawdzie wierzyciel może dochodzić swojego roszczenia na drodze sądowej, ale będzie to skuteczne tylko wtedy, gdy dłużnik nie uchyli się od zaspokojenia i nie podniesie zarzutu przedawnienia. Wyraźnie stanowi o tym art. 117 § 2 k.c. zgodnie, z którym po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego

zaspokojenia, chyba że zrzeka się z korzystania z zarzutu przedawnienia. W przedmiotowej sprawie taki właśnie zarzut został zgłoszony i okazał się on w pełni zasadny.

W tej sytuacji Sąd oddalił powództwo, pkt I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 98 §1 i 3 k.p.c. Stosownie do treści art. 107 z d. 3 k.p.c. sąd może przyznać interwenientowi koszty interwencji od przeciwnika obowiązującego do zwrotu kosztów. Zatem Sąd może przyznać koszty interwencji od przeciwnika zobowiązanego do zwrotu kosztów na rzecz interwenienta ubocznego, jeżeli przyczynił się on do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy. W ocenie Sądu, Stowarzyszenie przyczyniło się do właściwego rozpoznania sprawy albowiem złożyło sprzeciw w którym zakwestionowało istnienie, wysokość i wymagalność roszczenia a przede wszystkim podniosło zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził na rzecz interwenienta tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 1 817 zł na którą składa się kwota 1 800 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika określone zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 Nr 1804 ze zm.) w wersji obowiązującej na dzień wniesienia pozwu oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł.

Stąd też orzeczenie jak w pkt II wyroku.